

körül szerzett bőséges tapasztalatainak egész tárházát igyekezett érvényesíteni. Sajnos, hogy ez a törvénytervezet nyilvánosságra nem került és a világháború és fájdalmas következményei miatt Horváth Sándornak nem adatott meg, hogy hivatalos működését ennek a törvénytervezetnek tető alá való juttatásával fejezze be.

A magyar erdészet fájdalommal látja őt megválni hivatalos működési teréről, de reméli, hogy a Gondviselés fenntartotta még Horváth Sándornak, kit mindnyájunk becsülése és szeretete kísér a nyugalomba, hogy a ma önhibáján kívül megcsonkított hazai erdőgazdaság újra-éledését lássa!

Visszapillantás.

A közelmúlt, melylyel egykoron a magyar történet legszomorubb fejezete foglalkozik, a magyar erdőgazdaságban és annak intézményeiben is mély nyomokat hagyott. Ma ugyan már felfelcsillan ismét a jobb jövő reménysugara, de még nem tekinthetünk távolról sem oly megállapodott viszonyokra, s még sokkal sajnóbbak a vesztett háború s annak szörnyű kísérő jelenségei által ütött sebek, semhogy már eljött volna az időpontja annak, hogy a történetíró nyugodt tárgyilagosságával foglalhatnók össze az elmúlt év eseményeit, gazdasági hatásukat és következményeiket.

Ez a jövő feladata, amelyet az Országos Erdészeti Egyesület választmánya külön bizottságra bízott. Most arra kell szorítkoznunk, hogy rövidesen ismertessük az eseményeket attól az időponttól, amikor, f. évi márczius hó végével, a proletárdiktatura kicsavarta a tollat kezünkből.

Márczius hó 31-én az Országos Erdészeti Egyesülethez érkezett a földmivelésügyi „népbiztosság“ negyedivnyi néhány sorból álló rendelete, amely az egyesületet felosztatja s egyben utasítja, hogy helyiségeit a „közalkalmazottak“ erdészeti szak-

csoportjának adja át, amely akkor már kényszerüségből megalakult volt.

Hevesi Ákos helyettes népbiztosnak ez a lakonikus rendelete tehát *félbeszakította* az Országos Erdészeti Egyesületnek több mint félszázados működését — mert hogy végleg megszüntette volna, azt legalább tagjai sorából — bizonyára senki sem hitte komolyan. A feloszlásnak egyébként kifejezésre sehol sem jutott oka nyilvánvalóan az volt, hogy az egyesület munkaadókat (erdőbirtokosokat) is számlál tagjai között, ily egyesüléseket pedig az u. n. tanácsköztársaság nem tűrt meg, ezeket le kellett minden áron rombolni.

A szomorú tény mellett még örvideni kellett a rendelkezés ama részének, mely az egyesületi helyiségeket a közalkalmazottak erdészeti csoportjának adta át, ami alapos reményt nyújtott arra, hogy azok s a bennük lévő könyvtár és butorzat egyéb igénylésektől és a széthordástól mentes marad. S tényleg az erdészeti csoportnak sikerült is együtt-tartani és megvédeni az Országos Erdészeti Egyesület tulajdonát, bár ismételten történtek kísérletek a helyiségek elbitorlására s a butorzat stb. is más bolsevista szervezetek által leltárba vétetett.

Az egyesület vagyona iránt különösképen egyéb hatósági intézkedés nem történt. Erre nézve tehát oly függő állapot keletkezett, mely hosszabb ideig fenntartható nem volt s folyton a teljes elkobzás és elfecsérlés veszedelmével fenyegetett.

Elnökségünk tagjai közül abban az időben Tallián Béla báró elnököt a proletárdiktatura csakhamar fogságba vetette, az alelnököket távollét és betegség gátolta abban, hogy e nehéz és felelősségteljes kérdés megoldásában közvetlenül közreműködjenek. Így hát csupán a választmánynak hozzáférhető tagjai jöttek április hó 28-án össze s abból indulva ki, hogy az egyesület vagyonát gazdátlanul hagyni nem lehet s annak megóvására az adott viszonyok között lehetségesnek mutakozó módot nem szabad felhasználatlanul hagyni, egyhangulag elhatározták, hogy az egyesületi vagyont *megőrzés és rendeltetésszerű kezelés* végett ugyanannak az erdészeti szakcsoportnak adja át, amely helyiségeit használja. Az átadás május hó folyamán meg is történt s augusztus hóban, a midőn a proletárdiktatura lidércznyomása alól az ország felszabadult,

meg volt az az elégtételünk, hogy az egyesület vagyonát minden tartozékával együtt sértetlenül és hiány nélkül visszavehettük

Vidéken a helyi direktóriumok erőszakossága eleinte a vezető erdőtiszteket több helyen elmozdította állásukból és a fővárosból raj módjára szétküldött „termelőbiztosok“ veszélyeztették erdőgazdaságunkat. Már ugyanis megfogyott termelésünk további bomlasztásánál egyebet azonban nem értek el. Belátták ezt később a népbiztosok is, és a helyi nagyságok tulkapásai által elmozdított erdőtisztek ismét visszahelyeztettek.

Nagy jelentőséggel bírt a nagyobb mérvű erőszakosságok és bomlasztó hatások elhárítása tekintetében az a körülmény, hogy az államerdészeti tisztikar szilárd összetartással helyén maradt s a szétrebbentés veszélyét mindvégig elkerülte. Így történt, hogy a „tanácskormány“ néhány oly rendeletet is adott ki, amely az erdő konzerválását célozta és pl. Budapest erdeinek megmentésére erélyes katonai rendszabályokhoz is nyult, amidőn a fővárosi proletárok (és apró spekulánsok) a főváros szép s eddig leggondosabban kimélt erdeit bitangjóság módjára kezdték szálalगतni.

Csak a faértékesítő hivatal volt az, amely helyett u. n. fahivatal létesült, a hol a bolsevizmus igazi hívei intézték a faellátás ügyeit — teljesen siker nélkül. Erdőtiszt ebben a hivatalban nem működött.

Szűkre szabott helyünk nem engedi, hogy a közelmúlt szomorú időszak történetével most részletesebben foglalkozzunk. Elmúlt s most minden erőnket nem annyira a múlton való szemlélődésnek, mint inkább káros gazdasági következményeinek elhárítására, az ország újjáépítésére kell fordítanunk. Nagy, igen nagy feladatok előtt áll ebben a tekintetben a magyar erdészet is, de nem kétlünk benne, hogy azzal a szívós életerővel, amelyet eddig tanusított — a jövő feladatainak is meg fog felelni!

